

Travails of Faith: The Journey Begins

1. Bereishit 12:1-10

א וַיֹּאמֶר ה' אֶל-אַבְרָם לֵךְ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ: ב וְאָעֲשֶׂיךָ לְגוֹי גָּדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדַּלְתִּיךָ שְׁמֶךָ וְהָיָה בְרָכָה: ג וְאֶבְרַכְתָּ מִבְּרַכְיֶיךָ וּמִקְלָלְךָ אַחַר וּנְבִרְכֶנּוּ בְךָ כָּל מִשְׁפַּחַת הָאָדָמָה: ד וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו יְהוָה וַיֵּלֶךְ אִתּוֹ לוֹט וְאַבְרָם בֶּן-חָמֵשׁ שָׁנָיִם וְשִׁבְעִים שָׁנָה בִּצְאוֹ מִחָרָן: ה וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת-שָׂרַי אִשְׁתּוֹ וְאֶת-לוֹט בֶּן-אָחִיו וְאֶת-כָּל-רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ וְאֶת-הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר-עָשׂוּ בְּחָרָן וַיֵּצְאוּ לָלֶכֶת אֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ כְּנָעַן: ו וַיַּעֲבֵר אַבְרָם בְּאֶרֶץ עַד מְקוֹם שָׁכֵם עַד אֵלּוֹן מוֹרָה וְהַכְּנַעֲנִי אָז בְּאֶרֶץ: ז וַיֵּרָא ה' אֶל-אַבְרָם וַיֹּאמֶר לְזַרְעֶךָ אֶתֶּן אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת וַיְבִן שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה הַנִּרְאָה אֵלָיו: ח וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם הָרָה מִקְדָּם לְבֵית-אֵל וַיֵּט אֶהְלֵה בֵּית-אֵל מִיָּם וְהָעִי מִקְדָּם וַיְבִן-שָׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקְרָא בְּשֵׁם ה': ט וַיִּסַּע אַבְרָם הַלּוֹךְ וְנִסְוָע הַנִּגְבָּה:

1 The LORD said to Abram, "Go forth from your native land and from your father's house to the land that I will show you. 2 I will make of you a great nation, And I will bless you; I will make your name great, And you shall be a blessing. 3 I will bless those who bless you And curse him that curses you; And all the families of the earth Shall bless themselves by you." 4 Abram went forth as the LORD had commanded him, and Lot went with him. Abram was seventy-five years old when he left Haran. 5 Abram took his wife Sarai and his brother's son Lot, and all the wealth that they had amassed, and the persons that they had acquired in Haran; and they set out for the land of Canaan. When they arrived in the land of Canaan, 6 Abram passed through the land as far as the site of Shechem, at the terebinth of Moreh. The Canaanites were then in the land. 7 The LORD appeared to Abram and said, "I will assign this land to your offspring." And he built an altar there to the LORD who had appeared to him. 8 From there he moved on to the hill country east of Bethel and pitched his tent, with Bethel on the west and Ai on the east; and he built there an altar to the LORD and invoked the LORD by name. 9 Then Abram journeyed by stages toward the Negeb.

2. Midrash Bereishit Rabbah 39:1

The Lord said to Abram: Leave your land, your birthplace and your father's house... To what may this be compared? To a man who was traveling from place to place when he saw a palace in flames. He wondered, "Is it possible that the palace lacks an owner?" The owner of the palace looked out and said, "I am the owner of the palace." So Abraham our father said, "Is it possible that the world lacks a ruler?" The Holy One, blessed be He, looked out and said to him, "I am the ruler, the Sovereign of the universe."

3. A Letter in the Scroll (R. Jonathan Sacks, UK, 21st c.), p. 56

Abraham sees a palace. The world has order, and therefore it has a creator. But the palace is in flames. The world is full of *disorder*, of evil, violence and injustice. Now, no one builds a building and then deserts it. If there is a fire, there must be someone to put it out. The building must have an owner. If so, where is he? That is the question, and it gives Abraham no peace.

What haunts us about the *midrash* is not just Abraham's question but God's reply. He gives an answer that is no answer. He says, in effect, "I am here," without explaining the flames. He does not attempt to put out the fire. It is as if, instead, He were calling for help. God made the building. Man set it on fire, and only man can put out the flames. Abraham asks God, "Where are you?" God replies, "I am here, where are you?" Man asks God, "Why did You abandon the world?" God asks man, "Why did you abandon Me?" So begins a dialogue between earth and heaven that has no counterpart in any other faith, and which has not ceased for four thousand years. In these questions, which

4. Sefat Emet (R. Yehuda Aryeh Leib Alter, Poland, 19th c.), Lekh Lekha [1872]

ובזוה"ק נראה כי זה עצמו השבח ששמע זה המאמר לך לך שנאמר מהשי"ת לכל האנשים תמיד כמ"ש וי
לאינון דשינתא בחוריהון ואע"ה שמע וקיבל.

5. Mei HaShiloach (R. Yosef Leiner, Poland, 18th c.), Lekh Lekha

כאשר התחיל אע"ה לבקש ולחפש אחר שורש החיים שלו, אחרי הבינו אשר כל חמדת עוה"ז לא יתכנו
להקראות בשם חיים אמיתיים... וע"ז אמר לו הש"י "לך לך" היינו לעצמך¹...

6. דעת מקרא (יהודה קיל) דף שיז-שיח

כנוי הגוף 'לך' אחר הפועל בא במקראות לחזוק, והוא משהו להליכה גון מיחד, אם מיחד
אם מבדד (רשר"ה). הנצי"ב פירש: 'לך' -- בודד במחשבתך²... וכן בפרשת העקדה,
אברהם היה הולך בודד במחשבתו, ואפילו הנערים שהלכו עמו, לא ידעו דבר... נמצא
שההליכה ערוכה על דרך של מעגל בתוך מעגל, מן הרחוק ('מארצך') אל הקרוב יותר
(וממולדתך), וממנו אל הקרוב ביותר ('ומבית אביך'). העולה מן הדברים, שמכאן ואילך
נתבע אברהם להיות במעוט ולחיות בבדידות³.

7. Ramban (R. Moshe b. Nachman, Spain, 12th c.), Bereishit 12:6

I will tell you a general principle - understand it in all of the coming sections about Avraham, Yitschak and Yaacov, and it is a great matter. Our rabbis mentioned it in a brief way, and said (Midrash Tanchuma 9), "Everything that occurred to our forefathers is a sign for the children." And therefore the verses will write at length in recounting the journeys and the digging of the wells and the other events. And one who thinks about them can think as if they were superfluous things with no purpose. But all of the events come to teach about the future, for when an event occurs to a prophet, [meaning] of the three forefathers, he will contemplate from it the matter that is decreed to come to his seed.

8. Abraham's Journey (R. Joseph Soloveitchik, USA, 20th c.), pgs. 8-9

Nahmanides organized them into a philosophy of history: Jewish history is basically the history of the patriarchs. In other words, the lives of the patriarchs contain a blueprint of the Jewish historical process... By introducing an a priori symbolic etiology into Jewish history, Nahmanides seems to have abandoned historical freedom and replaced it with rigid determinism. Every event in Jewish history has been unalterably fixed by paradigmatic action on the part of our ancestors... in my opinion, the answer to this question is simple. Certainly, the experience of the patriarchs foreshadowed the tragic as well as the redeeming events of posterity. Whatever happened to our forefathers was bound to transpire in the life of the nation... However, the events narrated by the Bible serve as signs or symbols of future events. Any sign or symbol is subject to interpretation, for the semantics of signs and of symbolic language is multiple.⁴

9. Abraham's Journey, p. 50

¹ "This hatzata, the glance of the Master, is an intimation, a glimmer produced by the courage of the question. Ultimately, this intimation reveals the traveler to himself: it is a moment of self-awareness, of the extent of his protest and his terror/wonder at the Masterless world. In this flash of knowledge, the question becomes the answer; through the contingency of frustration, the traveler finds an avenue to consciousness." *The Beginning of Desire*, p. 87

² "A further meaning of lekh lekha is "Go alone." God's intent was to separate Abraham, to break up his life and have him forget the past and start anew. The Midrash (Gen. Rabbah 39:1) tells us that when R. Yitzhak read this verse, he always used to cite a verse in Psalms: "Listen, my daughter, and see and give attention, and forget your people and your ancestral home" (Ps. 45:11). He felt that this verse alludes to Abraham. "Lekh lekha" commanded a psychological break with Abraham's past, with his ancestral family and tradition. God meant for him to blot out these memories." *Abraham's Journey*, p. 50

³ רמב"ם הל' דעות פ"ו: דרך ברייתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר רעיו וחבריו, ונוהג כמנהג אנשי מדינתו. לפיכך צריך אדם להתחבר לצדיקים...

⁴ "There are two ways in which the total sacrifice is implemented-- the physical and the experiential. The choice of the method is up to man. The need for sacrifice was established as an iron law in Jewish history... Abraham implemented the sacrifice of Isaac not on Mount Moriah but in the depths of his heart. He gave up Isaac the very instant God addressed Himself to him and asked him to return his most precious possession to its legitimate master and owner." *ibid*, p. 11

Lekha also speaks of action that is not to be repeated but is final and ultimate. If God had wanted Abraham merely to visit the land of Canaan, He would have said only “*lekh*”. But God meant for him to leave the past, to blot out his memory, to emigrate from his country to a new country, and therefore He said, “*lekh lekha*.” In the Song of Songs, the Shulammitte keeps using different excuses to not join her beloved. Finally, he knocks on her door and says: “Rise up, *kumi lakh*, my love and fair one” (Song 2:10). No more excuses, no apologies. The *lekha* emphasizes the finality of the action.

10. "אל הארץ אשר אראך"

A. דעת מקרא (יהודה קיל)

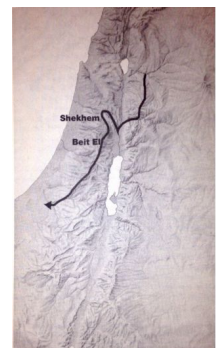
'הארץ' -- בה"א הידיעה- כאן היא הארץ היעודה לישראל בידי 'קרא הדורות מראש' (יש' מא ד) ... זו הארץ ' אשר ה' אלקיך דרש אתה, תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה' (דברים לב ח-ט). ולפיכך היא מקדשת מכל ארצות תבל... וכנגד שבע הברכות שנזכרות בפרשתנו בא לשון 'ארץ' אף הוא שבע פעמים (א- פעמיים; ה- פעמיים; ו- פעמיים; ז)

B. Abraham's Journey, pgs. 74, 78, 88

The order addressed to Abraham in Ur of the Chaldees did not entail any specifics. Abraham testifies, “And it came to pass when God caused me to go astray” (Gen. 20:13). Nahmanides emphasizes that Abraham was as perplexed as a straying sheep. God did not guide Abraham. He bewildered him; He completely mystified and confounded him. He told him to move on, to go forth “to the land which I will show you.” Is the land to be found in the east or the west? No hint was disclosed to Abraham. God willed Abraham to guess, to find out intuitively, to somehow smell the fragrance of the land, to feel the pull that the land exerts, to be attracted by the land spontaneously, so that the heart was Abraham's compass or lodestar. If Abraham had been mistaken in his adventurous selection of the land, everything would have been lost; Abraham would not have been the charismatic chosen leader and patriarch... *lekh lekha* was the call of God to Abraham. Keep on journeying. You are but a wandering Aramean. You have no home, you have no country; you are dedicated to someone else. In order to become a believer, one must be the greatest, most outstanding non-believer; one has to go through the phase of not believing in time-honored principles and commonly accepted standards. Abraham, first of all, was a skeptic, doubting and questioning everything... God said “*Lekh lekha*” and then joined the wandering Aramean on his journeys, roaming with him and showing him the land. “I took your father Abraham from the other side of the flood and led him throughout all the land of Canaan and multiplied his seed and gave him Isaac” (Joshua 24:3). God took Abraham by the hand, so to speak, and guided him on his journey through the land of Canaan. God and man, their hands joined in one firm grip, walked together in search of parts unknown, of a new community, of a new land, a new society, a new world.

C. Genesis: From Creation to Covenant (R. Zvi Grumet), p. 130-134

For some inexplicable reason Abram journeys toward Canaan, perhaps seeking to complete his father's journey, and awaits God's message to tell him when to stop. Much to our surprise God never does tell him explicitly when to stop, and we never hear God tell Abram that he has actually arrived... Abram's first stop in the land is Shekhem, essentially the first city one encounters when crossing from the eastern mountain ridge (in present-day Jordan) to the western ridge... when he arrives in Shekhem he receives his second revelation from God, in which he is informed that this land will eventually be given to his children. While many of us assume this is God's way of letting him know that he has arrived in the right place, Abram clearly does not think so. He continues to journey southward on the mountain route... he calls out to God at Beit El, apparently asking for further instruction... much to Abram's chagrin, however, God does not respond. Abram, lacking a clear sign to stop, continues his journey even further southward. The next time we find Abram he has traveled so far southward that he is in Egypt... after reaching Egypt, Abram understands

that he has traveled too far, that he has missed the place, so Abram retraces his steps... Where does he stop? At Beit El, the same place where he earlier hoped to hear God's word but did not... it is there, at Beit El, where God finally appears to Abram: "Lift up your eyes and see, from the place where you are..." God's initial command to Abram is neither to *go to the place* God instructed nor to *find it*, but rather, to *seek it*.

11. "Sheva Berachot"

A. "ואעשך לגוי גדול"

דעת מקרא (יהודה קיל)- הלשון 'עשה' בהקשר ל'גוי גדול' רומז למעשה בראשית... ובזקה לאדם נרדף ומקביל שם 'עשה' ל'ברא': ויאמר אלקים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו "ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד (בראשית מז:כז)... וירבו ויעצמו במאד מאד, ותמלא הארץ אתם... ויאמר פרעה אל עמו, הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו" (שמות א:ז-ט)

B. "ואברכך"

"וה' ברך את אברהם בכל" (בראשית כד:א)... "וה' ברך את אדני מאד ויגדל, ויתן לו צאן ובקר וכסף וזהב ועבדים ושפחות וגמלים וחמרים. (שם כד:לה)... "ויברך ה' וישמרך//ויאר ה' פניו אליך ויחנך//וישא ה' פניו אליך וישם לך שלום. ושמו את שמי על בני ישראל, ואני אברכם (במדבר ו:כד-כז)

C. "ואגדלה שמך"

דעת מקרא (יהודה קיל)- לא רק שאעשך לגוי גדול אלא גם אגדל את שמך ואעשהו לשם עולם (ע"פ יש' נו ה; סג יב)... גם ברכה זו נעשתה בסמוך לממשות היסטורית. אברם מכה את ארבעת מלכי עבר-הנהר שבאו מן הצפון... "ברוך אברם לאל עליון קנה שמים וארץ... ויתן לו מעשר (בראשית יד:יח)... חבר גדולי חברון הנמנים עם בני חת- אומרים לאברהם: אדני נשיא אלהים את בתוכנו (שם כג:ו)... ועם אבימלך מלך פלישתים כורת אברהם ברית בעלת משמעות מדינית מבהקת (כא:כג, לב). העולה מן הדברים שה' גדל את שם אברם כשם הגדולים אשר בארץ כבר בחיים חיתו

D. "והיה ברכה"

דעת מקרא- לשון צווי כיצד? - הנך מצוה ועומד להיות איש ברכה (ע"פ רלב"ג), והוא מעין הכתוב במעשה יום ראשון: יהי אור! ואכן האיר אברהם לכל באי עולם את דרך-ה', מעין הכתוב לקמן: התהלך לפני והיה תמים (יז:א)... כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמריו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט (יח:יט)

E. "ואברכה מברכך"

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי לָבָן אֶם-נָא מִצְאֹתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ נְחַשְׁתִּי וַיְבָרְכֵנִי ה' בְּגִלְלֶךָ... כִּי מָעַט אֲשֶׁר-הָיָה לְךָ לִפְנֵי וַיִּפְרָץ לְרֹב וַיְבָרְךָ ה' אֶתְךָ לְרִגְלֵי וְעַתָּה מְתִי אֶעֱשֶׂה גַם-אֲנֹכִי לְבֵיתִי" (בראשית ל:כז, ל)... "וַיְהִי מֵאֲזַי הַפְּקִיד אֹתוֹ בְּבֵיתוֹ וְעַל כָּל אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ וַיְבָרְךָ יְהוָה אֶת בֵּית הַמְצָרִי בְּגִלְלַי יוֹסֵף וַיְהִי בְרִכְתּוֹ יְהוָה בְּכָל אֲשֶׁר יֵשׁ לוֹ בְּבֵית וּבִשְׂדֵה" (שם לט:ה)

F. "ומקללך אאר"

"וַיִּנְגַע ה' | אֶת-פְּרַעֲהַ נְגָעִים גְּדֹלִים וְאֶת-בֵּיתוֹ עַל-דְּבַר שְׂרֵי אֲשֶׁת אַבְרָם" (בר' יב:יז)... "כִּי-עָצָר עָצָר יְהוָה בְּעַד כָּל-רָחֹם לְבֵית אַבְיִמֶלֶךְ עַל-דְּבַר שְׂרָה אֲשֶׁת אַבְרָהָם" (שם כ:יח)... "לא תאר את העם כי ברוך הוא" (במ' כב:יב)

G. "ונברכו בך כל משפחת האדמה"

דעת מקרא (יהודה קיל) - ברכה זו, שהיא מטלה ויעוד כאחד, נותנת טעם למצוה שנצטווה אברהם - להפרד מכל הקרובים אליו וללכת אחר ה' אל הארץ אשר אראך' ושם לשמש דגמה ומופת ומקור ברכה, ובלשון הכתוב 'היה ברכה'!... העולה ממסכת ברכות, שאברהם הוא תחלת בחירת ישראל, בחירה שענינה זכות רבה הטומנת בחבה גדולה... וכתב רס"ג: לא הקדים לו את כל ההבטחות אלא כדי שיבואו עליו תחלה צרות ויקבלם בבטחון וירבה שכר על כך... ועל אלה ארעו לו למרות ההבטחות, וכשקבל (הכל) בסבלנות, נתקימו ההבטחות בו ובזרעו בכפלים.

12. Sefat Emet (R. Yehuda Aryeh Leib Alter, Poland, 19th c.), Lech-Lecha [1876]

מה שהבטיחו הקב"ה כל כך הבטחות נראה כי ה' להגדיל הנסיון לראות אם יהי' הליכתו בעבור השכר. ובאמת כתיב וילך אברהם כאשר דיבר אליו ה' שלא הלך רק לעשות רצון הבורא ית':

13. Bamidbar Rabbah 7:8

ארץ כנען כשרה לבית שכינה⁵ ואין עבר הירדן כשר לבית שכינה

14. Hilchot Beit HaBechira (R. Moshe b. Maimon, Egypt, 12th c.), 2:2

It is universally accepted that the place on which David and Solomon built the Altar, the threshing floor of Ornan, is the location where Abraham built the Altar on which he prepared Isaac for sacrifice.

Noah built [an altar] on that location when he left the ark. It was also [the place] of the Altar on which Cain and Abel brought sacrifices. [Similarly,] Adam, the first man, offered a sacrifice there and was created at that very spot, as our Sages said: "Man was created from the place where he [would find] atonement."

15. Hayom Yom (R. MM Schneerson, USA, 20th c.), 3 Marcheshvan

(המשך שיחה הנ"ל): "בראשית" היא פרשה שמחה, למרות שהסוף אינו "נעים" כל כך; "נח" - המבול, אך סוף-שבוע שמח: לידת אברהם אבינו; פרשת "לך" היא השבוע השמח באמת, בכל יום מימי השבוע 'חיים' עם אברהם אבינו, הראשון שמסר נפשו על פרסום אלוקות בעולם. ומסירות הנפש שלו הוריש אברהם אבינו בירושה לכל ישראל.

16. Me'at Min HaOhr (R. Chanan Porat, Israel, 20th c.), לך חשון תשס"א

בפרשת נח נעשה נסיון גוסף להתחיל מבראשית. תיבת נח הנישאת על פני המים בעת המבול, מקפלת בתוכה כעובר במעי אימו את היקום כולו, ובת טמונת תקווה לבנין עולם חדש. אך גם כאן גדולה האכזבה. נח, השומר על תומתו בהיותו צפון בתיבה, נכשל בעת מפגשו הראשון עם המציאות הממשית כאן על פני האדמה. "ויחל נח איש האדמה וישע פָּרֶם. וישָׁת מִן־מִינֵי וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל בְּתוֹךְ אֶהְלֶה" (בראשית ט' כ-כא).

על רקע כשלונם של אדם ונח, מזהירה באור יקרות דמותו של אברהם, הנתבע להתחיל בפעם השלישית מבראשית ולסלול נתיב בדרך הארוכה לתיקון עולם במלכות ש-די.

מ"בראשית" - בפעם השלישית

שלוש הפרשיות הראשונות של ספר בראשית מציבות בפנינו שלושה נסיונות להתחיל מבראשית. שניים מהם כשלו בעודם באיבם, והשלישי נמשך והולך עד עצם היום הזה. הנסיון הראשון הוא עצם בריאת העולם ובמרכזו - נוד הבריאה - האדם. אלא ש"ספר תולדות האדם" הפך להיות "ספר כשלון האדם" בעטיו של אדם הראשון, המביא במו ידיו חורבן על עצמו ועל העולם כולו.

16. They Say There Is A Land (Shaul Tchernikovsky, Russia, 1875-1943)

⁵ "The Mizbeyach was a sign not just of gratitude to HBH, but as Rashi says (12.7)- first that he was going to have children- second that the land would be his- until now God had never promised Eretz Yisrael would be granted to him or his children." *Abraham's Journey* p. 67

**They say: There is a land,
a land drenched with sun.
Wherefore is that land?
Where is that sun?**

**They say: There is a land,
its pillars are seven,
seven planets,
springing up on every hill.**

**A land where shall come to pass
what every man had hoped for,
Everyone who enters,
had met with Akiva.**

**Peace to you, Akiva!
Peace to you, Rabbi!
Where are the saints?
Where is the Maccabee?**

**Answers him Akiva,
answers him the Rabbi:
All of Israel is sainted,
you are the Maccabee!**